

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

— Т. П. ОУН у В. Б. —

ч. 2 /118/

Т Р А В Е Н Ь 1986

Рік XXII

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДОРОГІ ПОДРУГИ Й ДРУЗІ!

Свято Христового воскресіння, це велике й урочисте свято християнського світу, врочисте свято нашого народу, що його наші рідні, наші брати і сестри в Україні не мають змоги святкувати так, як святкував давніше наш народ, бо живуть вони поневолені безбожним режимом, що веде війну з Богом уже кількадесять років, з усіх сил намагаючись знищити віру в Бога, вирвати її з сердець віруючих. Проте Боже й національне " вірую " таки перемагає безбожного ворога. Серед невинної безбожної агітації, яка супроводиться бруталним переслідуванням віруючих, молодь в Україні щораз більше шукає Бога і пізнання Божої Правди. Сьогодні щораз більше нескоримі українські молоді патріоти протиставляють російському безбожному імперіялізмові-шовінізмові концепцію національної ідеї, християнізму, героїки, повороту до славних традицій нашого народу, до ідеї життя, як змагання, в якому виконується чиста криця ідеалізму, духовно наснажується віра про оновлення української людини.

Комуністичний окупаційний режим у нашій батьківщині весь час проводить посилену боротьбу, намагаючись затиснути відродити української духовності й релігійності. Переслідування зазнають діячі та духовники катакомбної Української Католицької Церкви, такого ж переслідування зазнають і українці — священники режимної Церкви в Україні — священники-патріоти, які несподівано " пропадають " і невідомо, що з ними сталося. В цих роках, уже близьких до великого релігійного й національного ювілею — Тисячоріччя Хрещення України, ворог розгорнув широку кампанію за применшення ваги й значення цього історичного ювілею для нашого народу, аргументуючи, що це, мовляв, було лише охрещення киян, а не цілої Русі-України, а режимна православна Церква весь час наголошує, що це було хрещення Росії, і що ця церква відзначуватиме в 1988 році своє тисячоліччя. І цій ворожій, єхидній і вельми підступній кампанії ми мусимо рішуче протиставитися та її поборювати.

Зустрічаємо цьогорічне свято Христового Воскресіння в обличчі широкого наступу Москви на наш народ — на рідних землях і в діяспорі. Мусимо бути, дорогі Подруги й Друзі, свідомі того, що ми стоїмо на фронті боротьби за збереження української нації, за збереження її духовного храму, що його люто терзає, руйнує і грабує північний окупант.

Прославляючи воскреслого Христа в радісне свято Його воскресіння наші серця водночас сповняються вірою і надією, що, не зважаючи на лютування ворожої оприщини, духовний храм нашої нації вистає у темряві Голгофської ночі, що її накинув наш ворог. Коли всередину духовного храму нашої нації заходять усе нові і нові молоді прочани, хай багато з них лише принагідні, але вже дуже багато тих, що повними пригощами черпають наснагу з його духовної скарбниці до нових дерзавь,

боротьби - це запорука, що наша нація іде почерез дні страсні й Голгофу до нового вільного життя, в якому й оновиться наш вільний Собор - духовний храм українського народу.

Хай Великодне радісне роздзвіння понесе наш святочний привіт усім нескоримим борцям за права і волю нашої нації, тим що на волі й тим, що у в'язницях, концтаборах чи в психолікарнях, хай скаже їм наше запевнення, що ми, нашими серцями й думками, завжди з ними, а нашими чинами ми підтримаємо їхню героїчну боротьбу, з якої уже зоріє майбутній Великдень української нації.

ХРИСТОС ВОСКРЕС - ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Великдень, 1986 року

Тереновий Провід ОУН в ВБ

У НАШІЙ ПОНЕВОЛЕНІЙ БАТЬКІВЩИНІ

I

"Всупереч нормам міжнародного права"

Восени торішнього року академік Б. Бабій, він же директор Інституту держави і права Академії Наук УРСР, у своїй статті зробив несподіване визнання. Чи не вперше на сторінка преси була надрукована його більша стаття про організований Сталіном жахливий голод в Україні в 1932-1933 роках. Щоправда, про цей голод та його мільйонні жертви академік Бабій прямо не каже, але обходить це твердження, що причиною були харчові труднощі 30 років. Чому ж це раптом в Україні згадали про оті трагічні події, які коштували життя мільйонам українських селян? Невже вирішили встановити історичну правду, яку дбайливо приховували? Виявляється все просто. Про голод в Україні в жахливих 30 роках багато пишуть на Заході. От академік Бабій і вирішив дати відсіч так званим "ідеологічним підступам ворога". А щоб все солідно виглядало, по-науковому, він вдався до юридичної казуїстики. Мовляв, говорити і писати про голод в Україні - це втручатися у внутрішні справи Советського Союзу, чи України". Дратує академіка теж і те, що річницю голодомору відзначувала широко українська громадськість у вільному світі, що ідея незалежності України знаходить тепер більший відгук і розуміння серед американських політичних діячів. Але усе це суперечить нормам міжнародного права, - вигукує Бабій. - "Це втручання у наші внутрішні справи".

От, скажімо, історія. Академік Бабій вважає, що лише советські історики мають монополію на історичну правду. Лише вони можуть її тлумачити / звичайно по-своєму /, і про неї писати. Боронь Боже - західні, історики, а націоналістичні й поготів. Відомо, що вони навмисно "перекручують" советську правду, щоб "підірвати і розхитати" советський державний і суспільний лад. Але ж на Заході вивченням советської історії не займаються лише емігранти - "буржуазні націоналісти", які навмисно щось "плутають". От, скажімо, хто такий Роберт Конквест, автор праць про сталінський голод в Україні в 30 роках? Він англієць. До так званого українського "буржуазного націоналізму" жадного відношення не має. Історик Джеймс Мейс - американець. Він твердить, що голод в Україні в 30 роках був спричинений навмисною політикою російських большевиків, скерованою проти українців як нації. У доказ цього американський історик наводить аргументи, що коли в Україні лютував голод, у сусідній Росії не було жодних проблем з харчами.

На Заході є багато дипломатичних документів, які свідчать про голод

в Україні в 30 роках. Немає нічого дивного в тому, що західні історики та дослідники більш довіряють таким свідченням, ніж офіційній советській історії, що її кожного разу переписують з приходом нового червоного царя на кремлівський престіл.

Цікаво, що все, що стосується минулого України, а є дразливе для большевиків, академік Бабій називає "втрученням" у внутрішні справи України, що, мовляв, різко суперечить нормам міжнародного права. Дивна логіка в академіка Бабія. Про щоб не ішлося – чи це про Українську Повстанську Армію, чи про Організацію Українських Націоналістів, чи про голод в Україні – усе це, мовляв "перекручування історичних фактів" або "втручання" у внутрішні справи України.

Що ж тоді є історична правда в юридичній казуїстиці академіка Б. Бабія?!

"Культурні успіхи" в Україні

Вкінці торішнього року постійний представник України в ЮНЕСКО /міжнародній організації, яка проникнута комуністичними впливами/ подав цій організації своєрідний звіт про великі "успіхи" України в ділянці своєї культури. У звіті сказано, що мовляв, українці "втішаються в Україні скарбами своєї рідної і світової культури, мають повну змогу вивчати історичну та культурну спадщину українського народу, беруть активну участь у культурно-міжнародному обміні". Словом, усе чудово. Проте, правда далеко інша і болуча.

Ще в 60 роках редакції "Українського Історичного Журналу" в Києві надіслано листа, в якому автори писали, що попри різні монографії та статті, така важлива галузь творчого життя українського народу, як історія української культури з найдавніших часів до наших днів іще не вивчена. Настав час розповісти про багатотисячний розвиток української культури, бо ж культура належить народові". Співзвучний був теж подібний лист Юрія Бадзя, але багато гостріший до Президії Верховної Ради СРСР. Бадзьо писав "що сучасне життя українського народу в умовах ідеологічного етноциду, політичної безправності, культурної вторинності це – трагізм... Українці позбавлені щоденного політичного життя, а політична безправність українського народу дійшла до того, що в Україні зникає навіть формальна ознака національного політичного представництва. Партійні діячі в публічних виступах користуються російською мовою, а не мовою української нації. Така практика російськомовних виступів сама по собі антиукраїнська, антиконституційна та образлива для національної гідності українського народу".

Наслідки навмисної русифікаційної політики в Україні даються взнаки нашому народові. Щороку зменшується кількість наукових видань українською мовою. Публікації наукові, технічні, суспільно-політичні, видання з питань культури, мовознавства, освіти, спорту щораз більше друкуються в російській мові.

Тривожні відомості про посилення русифікації та про національну нерівність українців у сфері вищої і середньої освіти в Україні подають такі факти, що, наприклад, у Харківському університеті лише 13 відсотків викладачів читають лекції українською мовою, в Одеському – лише десять відсотків, в Ужгородському, де українці – студенти становлять 71 відсоток, виклади українською мовою ведуть лише кілька викладачів. У більше ніж 30 інститутах України навчальний процес проводиться виключно російською мовою. А представник підсоветської України в ЮНЕСКО має совість писати, що українці в Україні "втішаються повною свободою користуватися скарбами своєї рідної культури". Він і не згадав, що на-

віть за царату про культурну і політичну історію України писалося більше як тепер. Наприкінці XVII-XIX ст. виходили друком українські літописи XVII-XVIII століть. - Самовид Граб'янки, Величка. Інститут історії УССР щойно в 70 роках поновив видання літописів. Були видані скромним тиражем літопис Самовидця, Львівський літопис і Острозький. Ще в 60 роках в Україні було оголошено про підготову історико-етнографічного нарису "Українці". Дотепер цей нарис не виданий.

Київське радіо, наприклад, твердить, що в Україні працюють понад 60 тисяч бібліотек. Але про навмисне і варварське нищення тих бібліотек і не заікнеться. А вже згорів майже цілий відділ україністики в публічній бібліотеці Києва в 1964 році. Через кілька місяців пізніше у Видубицькому монастирі згоріла бібліотека Київської кол. Академії зі своїми скарбами європейської літератури XVII - XVIII століть. Що це? Трагічні випадки? Ні. Це навмисне руйнування і знищення надбань української культури, щоб обіднювати українську націю, щоб молоді українські покоління виростили без знання славного минулого української нації.

- = -

ЧЕРГОВА ВЕЛИКА ТРАГЕДІЯ В УКРАЇНІ

В часі підготовки до друку цього Бюлетеня, по всьому світі розійшлася вістка про атомову катастрофу в Україні, в місті Чорнобиль недалеко Києва.

Згідно із західними джерелами, катастрофа наступила ще в суботу, 26 квітня 1986 р., але ані Київ ні Москва не подали до відома своїм громадянам і світові про неї, намагаючись затаїти її, як затаювали багато інших трагічних випадків у минулому.

Щойно в понеділок, 28 квітня, у Скандинавських країнах занотовано кількакратне збільшення радіоактивних частинок у повітрі і під тиском західньої опінії Москва повідомила про "маленький випадок" в атомовій електричній станції у Чорнобилі, що спричинило збільшення радіації. Про фактичні розміри катастрофи стало відомо щойно у вівторок, коли американські сателіти сфотографували цю атомову станцію і виявили, що один реактор фактично вибух, а другий теж ушкоджений. Щойно тоді Москва звернулася до Швеції і Західньої Німеччини про допомогу погасити пожежу, а теж повідомила, що населення Чорнобиля і околиці в радіусі ок. 25 кілометрів евакуується. Пожежа триває далі вже п'ятий день, а з нею у повітря вносяться хмари радіоактивного пилу із загрозою для життя на великих просторах України, Білорусі й інших прилеглих країн. Західні експерти оцінюють людські жертви на ок. 2 тисячі вбитих /Москва подала 2!/, а загроженими є мільйони!

Столиця України Київ начисляє сьогодні ок. 2 з половиною мільйона населення, а вона віддалена лише ок. 130 кілометрів на південь від Чорнобиля. Саме місто Чорнобиль, яке в 1971 році начисляло понад 10 тисяч населення, є положене на правому березі т.зв. Київського водосховища, яке розтягається від Києва аж до схрещення Прип'яті з Дніпром, отже найбільш правдоподібно, що вода у цьому озері, а з ним і у цілому Дніпрі є заражена радіоактивними проміннями. Таким чином ціла долина Дніпра аж до Чорного моря є загрожена, а в цьому басейні живе ок. 15 мільйонів населення /найбільші міста над Дніпром, крім Києва, - Черкаси, Кременчук, Дніпродзержинськ, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Нікополь, Херсон/.

/Продовження на ст. 12./

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНЦЯ ДО БРАТА-АФГАНЦЯ

Від Редакції Бюлетеня: Нижче подаємо дещо скорочений текст нового цікавого і цінного документу з України, який надістався недавно у вільний світ. В ньому українські патріоти правильно оцінюють цю чергову загарбницьку війну московського народу на шляху до опанування світу - цим разом проти афганського народу. Висловлені у документі співчуття і солідарність українців з афганським народом у його затяжній боротьбі проти московського загарбника є доказом високої політичної зрілості українських патріотів в Україні, з якими ми повністю солідаризуємося. Цей документ ще не був опублікований в українській пресі.

Х

Наші країни - Україна і Афганістан - розділені тисячами кілометрів і в попередній історії наші народи не мали нічого спільного, а проте ми є тепер братами. Стали ми рідними братами не по батьковій і материній крові, а по духу стали ми ними, по пролитій нашій крові у боротьбі проти спільного ворога - російського імперіалізму, який поневолює наші волелюбні народи.

Україна впала жертвою підступної Москви більше трьох століть тому і відтоді як давні, так ще гірше новітні кремлівські царі пљундрують нашу Вітчизну, катують і нищать наш народ і його культуру, перетворюючи Україну у свою колонію, а українців - на своїх рабів або, русифікуючи їх, роблять з них перекинчиків-московських яничарів.

Ви, афганці, вже шостий рік ведете героїчну боротьбу з російськими загарбниками, які підступно захопили ваш рідний Афганістан. Ваше завзяття в цій нерівній боротьбі подивугідне, і ми схиляємо наші голови перед вашою любов'ю до рідної землі і свободи. Будьте певні, ви не самі у священній вашій боротьбі, з вами і ми - українці, як були ми на протязі всієї нашої історії завжди з тими, хто захищав свою волю, бо український народ ніколи нікого не поневолював. Коли московські царі в минулому столітті вогнем і мечем покорювали ваших кавказьких братів-мусульман, то наш великий український поет Тарас Шевченко безстрашно став на їх захист і у своїй безсмертній поемі "Кавказ" писав

За горами гори, хмарою повиті,
Засіяні горем, кровію політі.

І в той час, коли ніхто не вірив у перемогу гордих кавказьких горців, а найвидатніший російський поет - Олександр Пушкін писав: "Смирись Кавказ - іде́т Ермолов!" - цебто царський генерал-кривавий завойовник Кавказу, геніяльний український Кобзар сміливо і палко закликав:

І вам слава, сині гори, кригою окуті.
І вам, лицарі великі, Богом не забуті.
Борітеся - поборете, вам Бог помагає!

Цим Тарас Шевченко звертався не тільки до відважних лицарів-джигітів, а до всіх тих, які захищають рідну землю від напасників і борються за свою волю.

Славні лицарі-муджагедіни! На вашу героїчну і самовіддану боротьбу з до зубів озброєним і без милосердя в серці ворогом, який провадить проти вашого волелюбного народу брудну війну,

дивиться тепер увесь світ. Та спостерігає, на жаль, досить бездіяльно, незрячими очима, не розуміючи ще до кінця, що це ви проливаєте свою гарячу синівську кров не тільки за свою рідну батьківщину - Афганістан, а і за їх волю і майбутнє їхніх нащадків. Бо на шляху ненажерливого московського імперіялізму серед інших був гордий Кавказ, потім наші зелені Карпати, а тепер ваші рідні гори і, якщо не стати на путі його захланности, як це ви зробили, то підуть і Альпи, і Піренеї, і Кордільєри і Анди. Ненанситний московський дракон безупинно потребує нової жертви, свіжої крові, поки не іздохне!

Та ми, українці, твердо віримо, що народи світу прозріють і перемога буде за вами. Б"є остання година російської імперії, бо Бог відібрав від кремлівських вождів рештки розуму, коли вони напали на вашу землю, щоб вона стала тою кісткою, яка застрягне поперек зажерливого горла і вонючої пащеки московського упиря і через це сконає. І воля, видно, великого Аллаха, щоб саме ви завдали йому ту смертельну рану, через яку стече його скажена кров і спричинить його безславну погибель. І хоч за це вам прийдеться принести велику жертву, заплатити життям многих вірних своїх синів - народних месників, але всі народи поклоняться вам із вдячності за це, батьки показуватимуть своїм дітям ту сторону, де знаходяться ваші священні, кров"ю політі гори і вчтимають їх щиро молитися за вас. І віками люди будуть паломничати у ваш край, щоб у пошані і молитві опуститися на коліна і похилити голови над могилами лицарів, які полягли за рідний край і святу свободу.

Московські загарбники безпощадно плюндрують тепер ваш край: руйнують сільськогосподарську систему і доценту спалюють урожай, нищать ваші оселі і грабують майно, відверто тероризують мирне населення і калічать дітей, вдаються до неприхованого геноциду афганського народу. Подібне робили росіяни і на Україні. Тільки 1932-33 роках Москва замордувала штучним голодом понад шість мільйонів українських селян, та скільки до того збитих у боротьбі із чужими зайдами, розстріляних, вивезених з України. А після Другої світової війни - тривала героїчна, безприкладна боротьба уславленої Української Повстанської Армії з московськими окупантами, сотні тисяч арештованих, вивезені на Сибір українські села, випалена земля. Найкращі сини нашого народу - цвіт української нації - взяли за зброю, щоб захистити незалежність рідного краю, а безсоромний ворог обзивав борців за волю України "бандитами", як і тепер називає "бандитами" ваших відважних народних месників-муджагедінів. Та в такій лайливій брехливості у московських поневолювачів багатолітній досвід: у минулому вони називали злодіями і розбійниками наших славетних лицарів-гайдамаків. У своєму творі "Холодний Яр" Тарас Шевченко наводить ці брехливі слова, щоб дати їм гідну відсіч:

Гайдамаки не воїны,
Разбойники, воры.

І відповідає на такий наклеп:

Брешеш, людоморе!
За святу правду-волю розбійник не стане.

І кидає в обличчя ворогів:

Ви - розбійники неситі, голодні ворони.

Та в ті післявоєнні 40-ві і 50-ті роки нам, українцям, було дуже важко боротися проти Москви, бо у боротьбі з

переважаючим ворогом ми були повністю залишені самі на себе, оскільки після поразки фашистської Німеччини народи світу були осліплені і обдурені брехливою советською пропагандою і наївно вірили кремлівським яструбам, які прикинулися невинними голубами і "воркували" про мир на землі і мирне співіснування між народами, готуючи тим часом зашморг на ший вільному світові. І тільки тепер, на вашій землі, світ з усією ясністю збагне їх хиже нутро і злочинну вдачу. Це ви зірвали з них личину ягняти і весь світ побачив вовчий оскал Москви в цій її ганебній війні проти вільного народу, який нікому не загрожував і єдина "вина" якого - це безмежна любов до рідного краю і прадідівської віри.

Український народ солідарний з волелюбним афганським народом у його визвольній боротьбі і ми, українці, допомагати- мемо вам і боротимемося проти нашого спільного ворога всіма доступними нам засобами. Але, якщо ви, афганські партизани, зустрічаєте серед військовослужбовців советської окупаційної армії і юних синів України, то знайте, що вони завезені в Афганістан проти своєї волі і український народ оплакує їх долю, як оплакував Тарас Шевченко смерть свого вірного приятеля Якова де Бальмена, який загинув на Кавказі під час походу російського царського війська проти черкесів:

І тебе загнали, мій друже єдиний,
Мій Якове добрий! Не за Україну,
А за її ката, довелось пролить
Кров добру, не чорну. Довелось запити
З московської чаші московську отруту!

Та невинно пролита ваша і наша кров паде на голови кремлівських можновладців і злочинці понесуть заслужену кару. Бо прийде час, коли за кривди народні, за матірні сльози, за сирітський дитячий плач, за потоптану дівочу честь, знівечені людські долі, за спалені села і зруйновані міста, за рани, муки і смерть борців наших судитимуть вільні народи кремлівських тиранів і увійде цей суд в історію людства як Московський процес.

І коли поведуть супостатів на плаху, зітхне з полегкістю світ, що злочин не залишився непокараним і легше вже спочивають у відомих і невідомих могилах мільйони жертв московського терору.

1985 рік

Додаток: Прохання до українців на еміграції: оголосити збір пожертв для допомоги волелюбному афганському народові під гаслом:

"НА АФГАНСЬКІЙ ЗЕМЛІ ВИРІШУЄТЬСЯ І ДОЛЯ
УКРАЇНИ!"

ВНУТРІШНІ ВІДНОСИНИ ГІРШАЮТЬ

В кожного широкого українського патріота, самостійника-державника, було завжди в його життю відчуття, що в одному часі, збагнувши до основ усі дотеперішні лиха в історії українського народу, всі відомі середні угруповання відступлять від своїх злорадних партикуляризмів, занегають орієнтації на чужих і здецидують стати на платформі всенародної, безкомпромісової боротьби за УССД.

Це відчуття було завжди акутним у нашій Організації, яка, попри свою суверенну дію згідно з концепцією активної визвольної боротьби, була готовою співдіяти з іншими середовищами, групами та прошарками в ім'я здійснення національного ідеалу. Це вписалося в історію зокрема під час підготовки платформи й програми першого СКВУ в 1967 році. Не зважаючи на багато тодішніх застережень та сливе півстолітній досвід співвідношень між різнородними українськими політичними партіями й їхніми угрупованнями, а головне після болючого досвіду в цьому ділі під час другої світової війни і в першому повоєнному десятилітті, тодішній Провід ЗЧ ОУН рішився підтримати ідею формування СКВУ як координаційної надбудови на громадському полі і як періодичного впливу державницьких стремлень вільного українця стосовно долі та аспірацій українського народу під московським ярмом.

Дивлячись на організований громадсько-культурний, науковий і церковно-релігійний світ поза межами України як на надійну опору українства, що схоронить українців на чужині від асиміляції, партикуляризації і розгублення в чужому морі, наш тодішній Провід і ми всі надіялися, що СКВУ зможе стати платформою зближення українських громад на кількох континентах та місцем опрацювання такої програми громадської діяльності, якою і з якою можна буде успішніше протиставитися зокрема асиміляційним загрозам. Добре зорганізоване громадське життя, працюючи за узгідненням пляном наукові та освітньо-культурні установи, зближення та екуменізм на церковно-релігійному полі ми уважали також і запорукою освіження, оживлення та очищення від сторонніх впливів українського політичного життя як своєрідної еманції усіх цих почувань, переконань і настанов, що їх породжує в народі широка громадсько-культурна база.

Перше шестиріччя в історії СКВУ пройшло менш-більше згідно з Маніфестом і Постановами першого СКВУ. Але вже під час другого, Торонто-ського Конгресу унаслідок радше застрашуючі відворотні тенденції, проінспіровані тоді ОУНм, ОУНз, ЗП УГВР і лівими відламками УРДП, УНДО, УСП тощо, та громадськими організаціями під їхнім впливом і деякими професіоналістичними у США і Канаді, яким ідеал українця-самостійника й державника не підходив з уваги на їхній канадський та американський патріотизм, з чим погоджувалися в один чи другий спосіб з опортуністичних мотивів "мельниківці", "двійкарі", а почасти й другі. Всеж таки, виключного впливу на СКВУ вони не досягнули.

Період від другого до третього СКВУ був періодом здетермінованого намагання ОУН під проводом Плавюка, ОУНз, а почасти й ЗП УГВР не тільки опанувати СКВУ, але і спрямувати його патріотично-державницьке наставлення на опортуністичні рейки навіть коштом того, що це може призвести СКВУ до розбиття. В тій, як і в інших, ще гірших цілях, була розгорнута перед IV СКВУ знеславлюча акція проти ОУН, УПА й УГВР, їхніх творців, провідників і символів, а головне проти Акту 30 червня 1941 року, голови Державного Правління і голови Проводу ОУН від IV ВЗ ОУН, на сторінках плавюківської преси.

Здавалося, що тій знеславлючій акції покладено край на IV СКВУ одноголосно^о окремою резолюцією, яка осудила і відкинула писання в плавюківській пресі. Але скоро показалося, що це не так. По закінченню IV СКВУ делегати від плавюківських громадських організацій, надуживаючи правом /статутівим/ узгіднення, заблюкували оприлюдне-

нення в офіційній СКВУ /"Вісник СКВУ"/ Звернення і Резолюцій IV СКВУ, а на покликаний для узгодження комісії висунули від себе стільки поправок та доповнень, що цим сливе перевищили текст оригінальних документів, прийнятих оплесками під час Конгресу. Після півторарічної тяганини ці документи вкінці оприлюднено, як "матеріали СКВУ" без зобов'язуючої сили.

Перед і під час IV СКВУ ця сторона довела до того, що в Європі відколола плавюківські громадські організації від КОУГЦУ й Європейського Ювілейного Комітету Тисячоліття Хрещення України, в США вони також відкололися від УККА і створили свою координаційну раду, а в Британії не ввійшли до Крайового Комітету Тисячоліття. До нас дійшла відомість з достовірного джерела, що всі організації ІСНО й ОДВУ одержали ще минулого року доручення від ПУН не співпрацювати з Організаціями Українського Визвольного Фронту.

Від року часу на форумі СКВУ вони завели тактику опозиційної постави до будьякої думки чи внеску від ОУВФ. В обличчі того, практично всі внесення від організацій ідейно зближених до революційної ОУН були змістя опрокидвані, включно до вжиття права вета, з якого ми ніколи ще не користали чи послуговувалися. З особливим підкресленням вони виступили проти внеску V і VI Конгресів КОУГЦУ, щоб V СКВУ відбутися в 1988 році в Європі та щоб в Європі відкрити бюро СКВУ-КОУГЦУ під проводом європейських членів Президії і Секретаріату СКВУ. В цьому і в інших питаннях по стороні плавюківців пішов теперішній президент СКВУ, який, солідаризуючись з ними практично в усіх відношеннях, допустився ще й кількакратних образ членів керівних властей СКВУ із США й Європи.

В обличчі цих фактів, Президія КОУГЦУ відмовилася на знак протесту взяти участь у квітневій пленарній сесії Секретаріату СКВУ ц. р. Становище Президії КОУГЦУ підтримали УККА і СУВФ, як також ряд других установ, які є зареєстровані в Президії і Секретаріаті СКВУ. На знак протесту від участі в тій же сесії відмовився і Генеральний Секретар СКВУ. Сесія, однак, відбулася так, якби ніде нічого не сталося. На тій сесії обрано голів організаційної і програмової комісії V СКВУ з плавюківського угруповання. Сесія тривала дуже коротко.

Президент СКВУ прислав до КОУГЦУ довгу відповідь на протестного листа Президії КОУГЦУ, який тепер розглядається членами Президії. Лист чемніший від поведінки, але наповнений і цинізмом, і зухвалістю, і ще виразнішим підтвердженням його протидійної постави до плятформи, на якій побудовано СКВУ в 1967 році.

Подаючи ці обширніші інформації, відчуваємо потребу попередити, що наколи президент СКВУ і плавюківська фракція та її почасті наївні, а почасті злонамірні прихильники не повернуть на плятформу первісного СКВУ, на цьому форумі може прийти до того, що заіснувало раніше в США, Франції, а ще раніше в нас у В.Б., себто до двоподілу, до якого з невідомих нам ближче причин всіма зусиллями змагає фракція Плавюка вже від кількох років.

Деякі пояснення для цього прямування названої фракції можна взяти з їхньої постави до широкої акції знеславлення двофронтової боротьби ОУН, УДП, УПА й УГВР під час другої світової війни. Ширше відома акція проти голови Проводу нашої ОУН і ОУН як підпільної Організації в Україні в другій світовій війні, проти М. Лебеда тощо; амер. газети "Вілледж Войс" сперта на пасквільні писання провідних мельниківців з 1950 і 1965 рр., доповнених "даними" з московської преси і з центру Візенталя. Плавюк відмовився підписатися під заявою в обороні М. Лебеда, кажучи, що він не підпише документу з прізвищем Лебеда. Ми не пояснюємо собі цього кроку зараз, хоч це пояснення само напрошується. Важко, однак, повздержатися від того, щоб не сказати, що в цьому середовищі щось дуже загадочне, а може й єхидне діється!

На полі політичному

На політичному полі української діаспори минулі місяці не принесли, крім того, що вже сказано на других сторінках, нічого особливого. Акція большевицької Москви та її п'ятих колон проти Миколи Лебеда і заповіджений ними подібний знеславлючий виступ проти других із середовищ ЗП УГВР і ОУНз причинилися до жвавіших контактів з Проводом нашої Організації і спільнішого плянування протинаступу та оборони. В наслідок того наша преса опублікувала заяви ЗП УГВР і Політичної Ради ОУНз, як також з власної ініціативи дуже різко та обширно виступила проти знеславлення двофронтової війни проти нацистської Німеччини під Гітлером і большевицької Москви. Без уваги на різниці ідеологічно-політичного характеру між нами, членами ЗП УГВР і ОУНз, в площині національної і особистої інтегральности заатакованих осіб, високопоставлених провідних членів у нашій Організації під час другої світової війни - наша Організація, Голова її Проводу і весь Провід виступили на оборону.

Які будуть з цього наслідки для дальшої співпраці чи співдії найменні на протимосковському фронті боротьби - сказати важко. Але вже зараз видно, що деякі чільні "двійкарі" дальше співпрацюють з плавоківцями, які у своїй акції знеславлення та очорнення головно Лебеда перескочили большевицьку Москву. Вони є дальше в групі противників УККА і СУВФ у США, як і подекуди в Західній Європі.

Наш актив повинен у цих часах запізнатися основно зі статтями Б. Озерського в повищій справі, що були надруковані у "Визвольному Шляху", "Шляху Перемоги" та в "Гомоні України", бо акції знеславлення ще не кінець. Ніяка акція, а тим більше акція ворога такого характеру не може нас лякати чи сповільнювати в політичній та громадській діяльності, а противно - посилювати наші зусилля і закликати до дальших діл в ім'я національної свободи, державности і права політичної та збройної боротьби за ці ідеали.

В середовищі УНР також помітні своєрідні неспокої і нерішеність куди і з ким поступати вперед. Минулого місяця президент М. Лівичків розіслав до української преси заклик у тому, щоб всі українські політичні партії відбули конференцію і зайняли становище проти того, що Москва справляє в Україні. На організатора тієї конференції він запросив президента і Секретаріят СКВУ. Але недавно члени Екзильного Уряду УНР мали переконати президента в нереальності такого запрошення до громадської надбудови. УНР розвідує тепер про інші можливості підготовки та скликання задуманої конференції.

Співвідносини й співпраця між нами і представниками УНР у ВБ продовжується, а навіть затісняється у багатьох відношеннях, що є корисне, потрібне і таке, що треба поширювати на всі громади, в яких це середовище має своїх членів та прихильників. Близькою і чесною є співпраця з ними на громадському полі і на форумі кількох діючих зараз Крайових Комітетів - Комітету Тисячоліття Хрещення України, Крайового Шевченківсько-Франківського Комітету, Крайового Комітету Симона Петлюри тощо.

Така ж співпраця і взаємовідносини розвиваються дальше між нами і гетьманцями-державниками. Зауважено деяку зміну курсу місцевих представників ОУНз, "Прологу" тощо, але це іще в дуже мінімальних зародках. Із знеславлювачами М. Лебеда "посолідаризувався" недавно в одній листівці-пасквілелі с. Шимків із Едінбургу, що спричинило листовну реакцію представника "Сучасности". Зауважено дуже близьку подібність у пасквільній акції, що ведеться "Вільним Словом" та іншими листівками, поширюваними у громадах або в анонімних листах, що переконує, що за кулісами тієї акції стоїть чиясь агентурна рука.

НАЦІОНАЛЬНІ СВЯТА

На 1986 рік припадають такі національні свята, які відзначаються та відзначатимуться крайового характеру імпрезами: 125-ліття з дня смерти Тараса Шевченка - крайова святочна академія відбудеться в Брадфордї в неділю 18-го травня, 1986 року, з початком о годині 16-тій, в залі тамошнього Відділу СУБ; 60-ліття з дня смерти Симона Петлюри - крайова святочна академія відбудеться в залі манчестерського Відділу СУБ з початком о годині 16-тій дня в неділю 1-го червня, 1986 р.; 45-ліття з дня Акту відновлення Української Державности 30 червня 1941 року - форма й дата ще не усталені; 70-ліття з дня смерти Івана Франка - перенесене на серпень-вересень, 1986 року, але дата і місце ще також не устійнені.

Є дуже побажаним, щоб у році сконцентрованої ворожої нагінки на наш Рух і все національно свідоме українство, всі ці повище подані крайові імпрези були наочно й маніфестаційно піддержані українською громадськістю.

ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Якраз у цих днях Екзекутива Крайового Громадського Комітету Тисячоліття Хрещення України розписала й оголосила грошову збірку між усіми українцями на потреби реалізації плянів Комітету, а особливо, на воздвигнення в Лондоні пам'ятника Володимира Великого, видання пропам'ятної книги історії української церковної культури й архітектури в образах, проведеної між британцями ширшої інформативної праці про Тисячоліття Хрещення і відбуття в Лондоні, в Роял Алберт Гол, великої ювілейної імпрези 29-го травня, 1988 року. Заклик і збіркиві листи йдуть до Управ Місцевих Комітетів Тисячоліття, а де такі ще не покликані - до Управ Відділів СУБ та клітин других громадських організацій.

Наш ТП одобрює і піддержує повище насвітлений плян, працю і заходи Крайового Комітету, і закликає весь наш актив піддержати це всесторонніми зусиллями на місцях, діючи, одначе, так вміло й розсудно, щоб цьогорічна грошова збірка на Визвольний Фонд була так успішною і добре проведеною, як у минулих роках.

Всі дотеперішні заходи приєднати "Об'єднання" до спільної праці в Комітеті Тисячоліття Хрещення не увінчалися успіхом головно з уваги, як про це інформують, на положення в місцевому Апостольському Екзархаті. Тут чи там поширюються вістки про те, немов би декотрі екзархальні чинники і їхні сторонники в тій громадській організації заміряють створити другий громадський комітет у противагу існуючому від березня 1984 року.

40-РІЧЧЯ ТЕРЕНОВОЇ СІТКИ

Пригадуємо, що на цей 1986 рік припадає також і зокрема 40-річчя з року основання місцевої організаційної клітини й сітки, яка відіграла дуже важливу й похвальну роль в цілій системі нашої Організації в Краю і закордоном і яка дуже основно і всесторонно причинилася як до самого оформлення, так і до політики та діяльності багатьох українських і кількох міжнародних установ та організацій. Отже, здійснюючи різні важливі завдання, необхідно застановитися також і над цим, щоб в цьому році наш актив відзначив цю подію, підраховав осяги та теперішній стан і кинув перспективним оком у майбутнє.

/Продовження зі ст. 4/

Чорнобильська атомова станція має 5 реакторів, з них два вже знищені. Крім того, в Україні є ще 6 подібних атомових станцій, розміщених на Правобережжі, біля великих міст: Рівне на Волині, у Хмельницькій області над Дністром, у Миколаївській області над Бугом, біля Одеси, біля Запоріжжя над Дніпром і на Криму.

Як стверджують західні експерти, всі ці станції не мають відповідного забезпечення, як це на Заході, особливо не мають додаткової охоронної споруди навколо реакторів. Отже є це великий злочин окупаційної московської влади супроти українського народу, як і супроти інших народів, що у своїй експлуаторській економічній політиці зовсім не беруть до уваги безпеки народу. Цей черговий злочин Москви повинен бути предметом докладного дослідження міжнародними чинниками, неминучого засуду злочинців й унеможливлення в майбутньому подібних катастроф через міжнародню контролю всіх атомових споруд в імперії.

Українці у вільному світі повинні одностайно стати в обороні свого народу перед "модерними" засобами його постійного фізичного і духового нищення. З уваги на цю катастрофу, про неї будуть тепер багато писати в пресі, говорити в радіо і телевізії, обговорювати на різних міжнародних форумах. Нашим обов'язком є подавати правдиві інформації про наш народ, про наші національні справи, щоб і ця чергова трагедія нашого народу не йшла на рахунок "росіян"; як це вже видно з деяких газет чи радіо-телевізійних передач.

Всі наші організації і установи, а теж кожний свідомий українець і українка, повинні включитися в активну оборону українського народу.